

Kommende agter at stemme imod det. Forslag, som er fremkommet, gjør jeg det, fordi jeg tror, at man paa den Maade bedst vil fremme den. Enighed i Salen, som den ærede Forslagsstiller ved en anden Leilighed har taget Ordet for. Da der i sin Tid fremkom Forslag om Forbedring af Embedsmændenes Lønning, blev der veist den efter min Mening besjæede Anse, at da Forhøielsen paa Livsforpligthedene gjorde sig gjældende ikke blot for Embedsmændene, men ogsaa for andre Personer, der staa i Forhold til Staten, og da navnlig for dem, med hvem dette Forslag beskæftiger sig, vilde det være naturligt og rigtigt at lade den samme Nødvendighed komme Alle tilgode. Det er den Betragtning, som er afgjørende for mig. Jeg finder det fuldstændig i sin Orden, at de Personer, om hvem der her er Tale, faae en Forbedring i deres Stilling, men jeg anser det tillige for nødvendigt, at en saadan Forbedring ogsaa kommer Embedsmændene tilgode. Jeg anser det fra mit Standpunkt for endnu nødvendigere, at den kommer Embedsmændene tilgode, fordi deres Stilling nu for Tiden er overmaade slet, og fordi de ikke ere saaledes stillede, at der for dem er den Hjælp, som der er for de Klasser, her er Tale om. Foruden at de Mænd, med hvilke det foreliggende Forslag beskæftiger sig, nemlig meget hyppig faae Hjælp hjemmefra, er der ogsaa mellem dem et Kammeratskab tilstede, som er blevet omtalt, og som gjør at den Gnes Overflødighed kommer den Anden til Gode. Det er for saa vidt Noget, som fra det militære Standpunkt ikke er ilde, men desuagtet er jeg enig i, at der bør tilkomme dem den Forhøielse, som Prisforholdene medføre. Som Sagen stiller sig her, er det imidlertid klart for mig, at, dersom man gjør denne Forhøielse for de Menige og de med dem Eigestillede fuldstændig uafhængig af Lønningsforhøielsen til Embedsmændene, forsvinder Sandynligheden for, at denne Lønningsforhøielse vil blive bevilget, meget stærkt. Naar dette Forslag er blevet til Lov og navnlig paa en saadan Maade, at det bliver Gjenstand for en senere fri Overveelse, hvorvidt der bør gives Lønningsforhøielse til Embedsmændene, kan det let blive Tilfældet, at Embedsmændene faae den samme Lønningsforhøielse som ibror, nemlig den, at man paa Finantsloven indfatter Bidrag til dem, som man er vis paa, ville blive udstemte i Landstinget. Dette tror jeg imidlertid ikke er Maaden, hvorpaa disse Mænd kunne hjælpes, og jeg maa tilstaa, at jeg fra mit Standpunkt meget maa beklage, at den høie Regjering har fundet det rigtigt at fiske disse to Sager ad, som høre sammen og som burde holdes sammen. Jeg beklager det saa meget mere, som Thingets Flertal har udtalt, at det var rimeligt at behandle disse forskjellige Mænd paa samme Maade og at indbefatte dem i det samme Lovforslag. Netop det, at Udgiften

til at faae den almindelig Lønningslov til at træde i Kraft den 1ste April, maa siges at være fiern, er for mig et Motiv til at stemme imod det Endringsforslag, som her foreligger. Jeg er derimod overbevist om, at der, naar dette Forslag fortafkes, og Loven udkommer i den Form, hvori den er forelagt af den høie Regjering, saaledes at det Tillæg, selv om det nu maatte træde i Kraft, atter forsvinder med Finantsaarets Udløb, vil være meget stærkere Opfordring for det ærede Things Flertal til at gaa ind paa en saadan Lønningslov, som Regjeringen kan skænke sit Bifald. Jeg tror i Birkeligheden, at fuldstændig Enighed mellem alle forskjellige Medlemmer i denne Sal meget væsentlig vil fremmes, naar disse Forhøielser blive stillede i det Forhold til hinanden og i den indre Forbindelse, som Thingets Flertal ved tidligere Leiligheder har udtalt for at være naturlig. Derfor skal jeg for mit Vedkommende stemme imod Endringsforslaget og tilraade det ærede Things Medlemmer at gjøre det Samme. Jeg tror, at vi komme meget lettere til Enighed paa den Maade, end vi gjøre under andre Omstændigheder.

Ansvar: Jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme, hvorfor den høie Regjering ikke vil gaa ind paa dette Endringsforslag; men jeg vil kun gjøre Rede for, af hvilken Grund jeg ikke selv vil stemme derfor. Min Grund er ganske simpelt den, at dette Endringsforslag, saaledes som det ogsaa blev udtalt af den ærede sidste Laler (Hindenburg), gaar videre, end jeg tror, der er nogenjomhelst Anledning til. Naar man vil kalde sig tilbage i Grindringen den Argumentation, der fra de Hveres Side er bleven ført for at indskrænke den af Regjeringen forelagte Lov om Tillæg til Embedsmændene, fra at være en endelig Lov til at være en Dyrtidslov, tror jeg, at de Argumenter, som den Gang bleve gjorte gjældende, med samme Ret kunne anvendes paa det her foreliggende Lovforslag. Dersom der kun er et Dyrtidshensyn at tage ligeoverfor Statens Embeds- og Bestillingsmænd, kan der ogsaa være et Dyrtidshensyn at tage lige overfor Sørens underordnede Personale. Endringsforslaget tilsigter at give en efter vore Forhold temmelig endelig Lov, og jeg kan ikke undlade at lægge Bægt paa den Omstændighed, at en saadan Lov kunde, i alt Fald hos adskillige af de ærede Medlemmer, efter de Udtalelser, vi have hørt, væsentlig svække Tilhøieligheden til at gaa ind paa andre beslægtede Lovforslag. Dette har for mig ikke ringe Betydning ved Bedømmelsen af Forslaget. Dersom Forslaget havde faskfat, at Loven skulde gjælde indtil Slutningen af næste Finantsaar, altsaa indtil den 31te Marts 1876 i Stedet for som nu til 31te Marts 1875, vilde jeg have befundet mig i nogen Forlegenhed ved at stemme derimod, idet man da kunde have gjort gjældende, at man